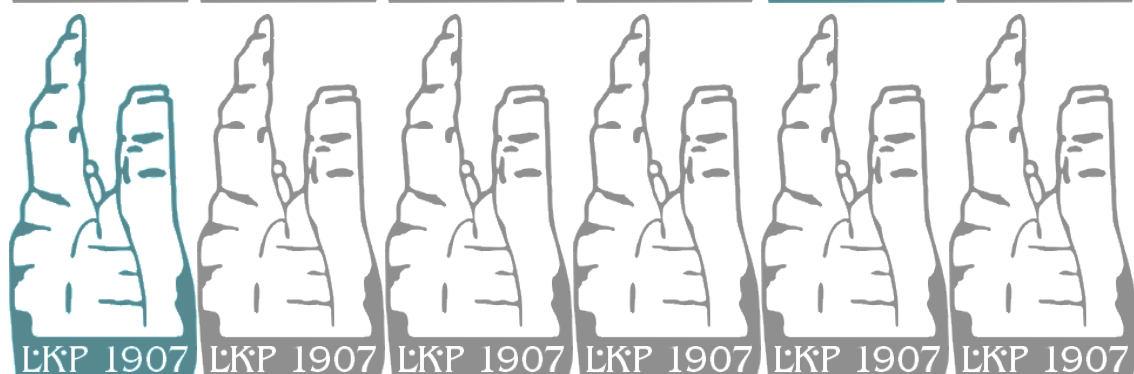
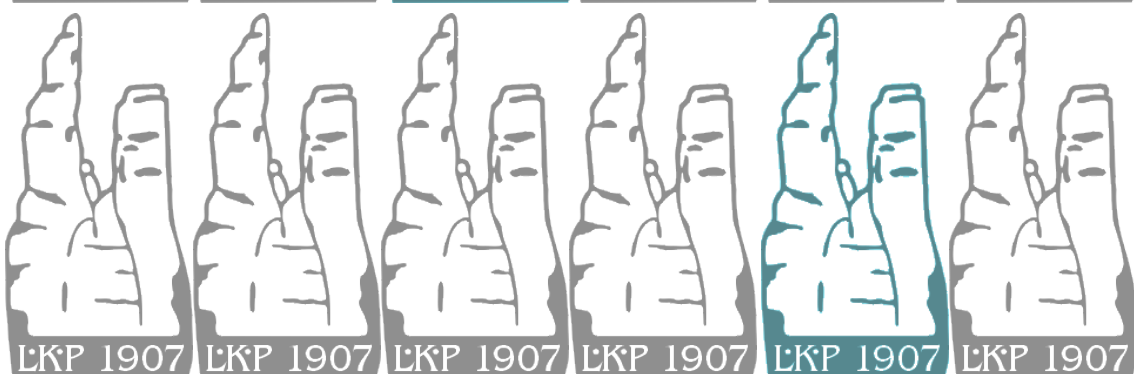
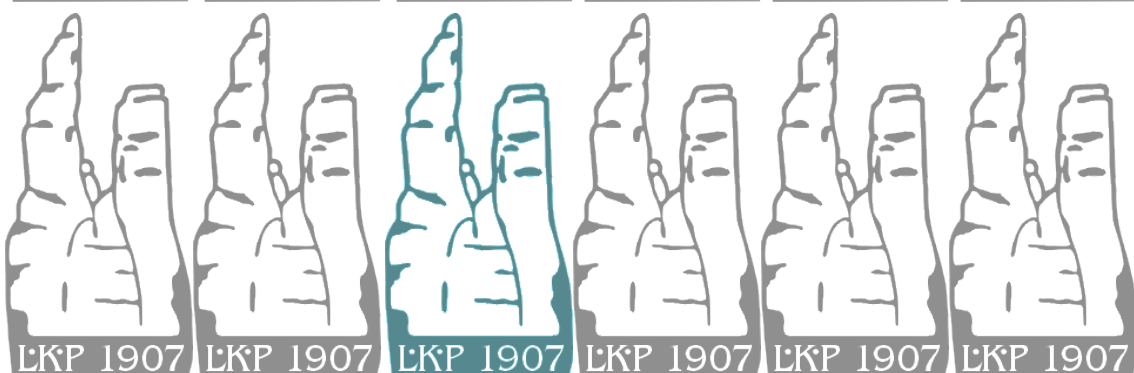
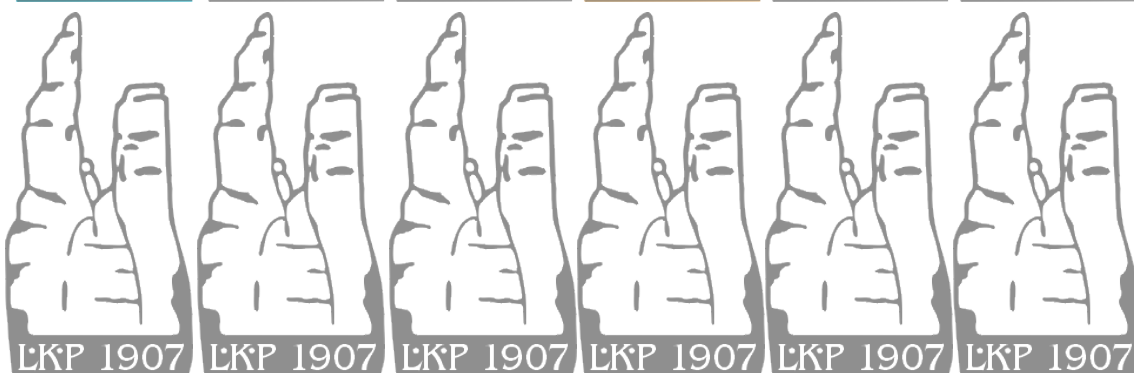
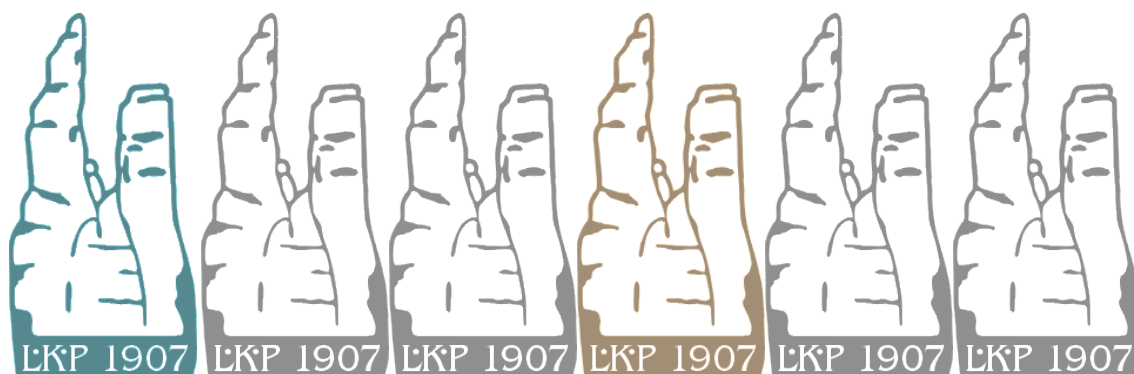

ROČENKA 2021

Obsah

<i>Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání</i>	2
<i>(20. pokračování)</i>	
Žufižík Zdeněk Petráň	
<i>Jizerský pytlák</i>	6
Dan	
<i>Moje (naše) (nejen)lezení 2021</i>	8
Pavel a Soňa	
<i>Traverz Matterhornu a západní části hřebene</i>	9
<i>Breithornu</i>	
Jarda	
<i>Víkend nonstop</i>	13
Karel	
<i>Matky to taky chtějí!</i>	15
ostrovská zpravodajka Pavla	
<i>PRACHOVSKÁ 24</i>	17
Adéla	
<i>ŠPATNÝ SPOJ</i>	21
Karlos	
<i>Ostrov 2021</i>	24
Milouš	

Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání (20. pokračování)

Rok s kamarádem Covidem zase uběhl jako voda a já se zase opět pouštím do vzpomínání. Po 40letém hákování v ambulaci jsem došel k přesvědčení, že fachčit v našem postsocialistickém zdravotnictví v situaci po srdečním selhání a mozkové mrtvici, když mám navíc už 4 roky nárok na starobní důchod, může jen totální kretén. A tím jsem jasně já.

Než vyrazíme na další vejšlap, nemůže se nezmínit o pěkné nové publikaci o Prachovských skalách od Honzy Jareše plné dobových fotografií osobností, které jsem osobně znal, nebo těch, které se ve skalách pohybovali dávno před tím, než jsem se narodil, a tak jsme se prostě minulí. Řada kapitol je vypracována do neuvěřitelných hloubek i podrobností, že si nepokrytě říkám, kdeže to ten Honza dokázal vyhrabat. To se týká především nejstarších dob, kde i já jsem odkázán jen na dostupnou literaturu nebo vzpomínky pamětníků. Jako autor 10 publikací i jako spoluautor dvou prachovských průvodců mi přece jen nedá neuvést pár opravných poznámek. Pominu, že v krátké poznámce (s. 169) mně autor v datu mého narození jeden rok ubral – nejsem ročník 1954 nýbrž 1953. Není ani přesná poznámka o mém způsobu tvorby prvovýstupů – kobercová tvorba, tedy určitou oblast lezecky kompletně vybydlet bez ohledu na charakter terénu nebo obtížnosti. Je paradoxní, že jsem tento termín sám poprvé použil při jeho kritice. Právě naopak, vždy jsem pravda využil nejhezčí linie, ale vždy jsem ponechal dost možností i pro ostatní. Podle mě je typickým zástupcem kobercového provádění prvovýstupů fenomenální lezec s neuvěřitelnou fyzikou, a ještě neuvěřitelnější lezeckou technikou a zároveň sympatickým odpůrce maglajzu Špek Petr Slanina. Myslím také, že při opakovaném ničení podobizny dřevěného Pelíška u stejnojmenného koupaliště (s. 50) nebylo nahrazováno dobrými kopiemi, nýbrž naopak – ve většině případů se jednalo o jakési neumělé karikatury, byť jistě zhotovené v dobré víře. Zde je

Obrázek 1 Perun

jistě nutno vyslovit uznání poslední současné verzi geniálního dřevouměla Honzy Macouna, jehož Pelíšek skutečně dokonale odpovídá původní předloze arch. Horáka, který vyšel z předlohy slavného malíře Mikoláše Alše, který se inspiroval slavnými romantickými představami praslovanský bohů podle tzv. retránských idolů (Retra - bájně kultovní centrum na Baltském pobřeží, kde byly nalezeny v 17. století romantické padělky, mezi kterými byl i slovanský bůh Perun výtvarně více jak podobný našemu prachovskému Pelíškovi).

Na straně 55. je také obrázek prý znázorňující hlavu obra. Této skalní babinecké podobizně jsem se již věnoval v jedné z podzimních poznámek. Zobrazený balvan pod Lví věží žádného obra však nezobrazuje. Autory této veliké hlavy byli studenti jičínského gymnázia, kteří pod vedením svého ředitele Františka Lepaře v 80. letech 19. století upravovali skalní stezky pro pohodlí stoupajícího počtu turistů. V žertu použili balvan připomínající hlavu a dali mu podobu starověkého filosofa Sokrata (jistě podle jejich představ). Já sám jsem u této filosofovy hlavy zažil humornou příhodu. Jednou v 70. letech minulého století jsem vedl Babincem jakousi výpravu dospělých s dětmi a byl jsem dotázán, koho že tato hlava představuje. O Sokratovi jsem tehdy nic pochopitelně nevěděl. Abych neztratil vážnost poučeného průvodce, ve chvílce jsem zaimprovizoval a vymyslel si loupeživého mnicha, který zde číhal na kupce a za tuto prožluklou činnost za trest zkameněl. Tím jsem považoval celou záležitost za vyřízenou. Avšak po několika týdnech jsem listoval v populárním časopise Květy plném přírodních a historických zajímavostí a náhle zírám na fotografii naší prachovské Sokratovy hlavy! A u ní byl text upozorňující na kamennou podobu loupeživého mnicha v Prachovských skalách, který za svou hanebnou činnost za trest zkameněl, jak prý vypráví "dávná pověst". Tak jsem si tehdy řekl, jó chlapče Aloisi Jirásku, už vím, jak to asi bylo s tvými slavnými Starými pověstmi českými.

Je moc pěkné, když ve své publikaci Honza vzpomněl fenomenálního lezce Radana Kuchaře, který sice věnoval svou pozornost Prachovu

Obrázek 2 Sokratova hlava v Babinci

jen okrajově, ale když jsme spolu roku 1968 s Pavkou Krupkou začínali lézt, byla pro nás Radanova slavná kniha o Deseti velkých stěnách doslova horolezeckou biblí. Poprvé jsem se s Radanem osobně později setkal, kdy se mi spolu Mítou Novákem, Dankou Havlíkovou a Karlem Charouskem zdařil prvovýstup mohutnou a tehdy ještě panenskou jižní stěnou mohutné hruboskalské Dračí věže mezi proslulou Dračí stěnou známou spíše podle jejího autora jako „Heinecke“ a Rudou hranou. Při prvovýstupu jsem tam zažil jednu dost drsnou příhodu. Míťa

Novák jistil u čerstvě osazeného 2. kruhu a já se probíjovával dost lámavým úsekem na podvrcholovou hranu. Ta se bez dalšího kruhu nedala zdolat, tak jsem si od Míty nechal poslat borek, zavrtal jsem, sedl do skobky a vrtal díru pro kruh. Monotonní bušení palicí (kdepak tehdy ještě nějaký vrtačky!) zřejmě znaveného Míty uspalo, a když mi po chvíli přestal odpovídat, tak jsem se vyklonil za roh a ke své hrůze jsem spatřil Mítu s rukama na kruhu a na nich spokojeně poleženou hlavu a to, jak s blaženým výrazem spal! Lano ke mně viselo úplně volně dolů! Kdyby se malá skobička, ve které jsem seděl, vyžmolila, tak jsem hodil šílenou tlamu až na cestu. Naštěstí se mi podařilo Mítu vzbudit a spolulezec mě opět začal řádně jistit. To, že mi na potvoru vzápětí vyletěla palice z topůrka a buchla dole mezi skupinku přihlížejících turistů, už byla jen drobná epizoda, naštěstí nikoho netrefila. Po úspěšném dokončení nové cesty („Všechno je jinak“ VIIb) jsme míjeli dole pod skalami u Karouškárny chatky, které si tam kdysi pohromadě vystavěly horolezecké legendy (Kopal, Mašek, Cerman, Kuchař), tam jsme narazili na odpočívajícího Radana a hrdě jsme se mu pochlubili svým výkonem. Dost nás zklamalo, že jej tato zpráva zjevně nijak

významněji nezaujala. Krátce nám pogrataloval a to bylo vše. Teprve později mi došlo proč. Po letech jsem se s ním náhodně setkal v Praze jako s pacientem, když přišel na vyšetření střeva. Pozval mě pak na svou chatku pod Dračkama, pěkně jsme si spolu zalezli, protože Radan znal všechny okolní „klasiky“ takřka nazpaměť. Určitým handicapem byl nehybný kotník, který mu špatně srostl po zlomenině, kterou si opatřil po nešťastném pádu v Údolní cestě na příhrazskou Barberinu. Paradoxně mu tento úraz zachránil život, protože díky němu byl vyřazen z horolezecké expedice Peru 1970, která později celá zůstala kvůli zemětřesení pod zřícenou horou. Radan v této době už lezl se svými vnuky a manželkou Taťánou. Se mnou chodil do stěn, aby mi nejspíše udělal radost. Střídali jsme spolu kdejakou sedmu nebo béčka ve Skaláku, později naši rodinu navštěvoval na naší lužické chalupě. Udělali jsme si spolu dokonce několik společných prvovýstupů v Jetřichovicích, kde jsem já o hodně mladší obdivoval Radanovu brilantní spárovou techniku, s jakou jako sedmdesátník hladce překonával převislé terény. Později jsem však pochopil, jak jsem již poznamenal, že do stěn se mnou chodil hlavně kvůli mně. A že jeho hlavní vášní už vůbec nejsou stěny, nýbrž historie. Velmi rád se toulal s Taťánou všemi kouty Českého ráje, kde znal všechna zákoutí a místa, kudy chodila středověká historie. A jeho závěry, kdy opravoval tradiční historické problémy, brali současní badatelé více jak vážně a v odborné literatuře jej citovali. Takže jsme později chodili do skal bez lezeckého matroše a zkoumali kdejakou zříceninu. Vedli jsme spolu dlouhé večerní diskuze o nejstarších Přemyslovcích a Slavníkovcích. O skalách a lezení už později nepadlo ani slovo. Podobnou situaci jsem zažil později, kdy Petr Schnabl ve svém pražském knihkupectví uspořádal besedu a autogramiádu se slavným prvním pokoritelem Mount Everestu, sirem Edmundem Hillarym. To jsem si tehdy jako Pražák samozřejmě nemohl nechat ujít a s malou dcerou v náručí jsem jej poprosil o autogram do zápisníčku. Ten jsem obdržel a pana Hillaryho jsem za to podaroval barevnou publikací o pískovcovém horolezectví v Českém ráji. Hillary knížku prolistoval a podivil se nad tím, proč se ti blázní s lany nekochají namísto stěn tak půvabnou krajinou a zcela nepochopitelně si rozdírají ruce i nohy o drsné skály. Podal mi ruku, dceři Zuzance zamával a s úsměvem poznamenal, že se kdysi před dávnými roky také

trochu věnoval horolezectví, než podlehl kouzlu Antarktidy. A knihu s prachovskými skalami si slavný Hilary pečlivě uložil do tašky.

Trochu jsem při tom vzpomínání skalní stěny Prachova ošidil, tak to příště (bude-li ještě nějaké) určitě napravím. To se vypravíme do kouzelného okolí Ervínova hradu.

Žufižík Zdeněk Petráň

Jizerský pytlák

Po naší první účasti Bára prohlásila, že Jizerský Quaker je natolik intenzivní zážitek, aby to stačilo tak jednou za dva roky. Vloni ale závod překazil zákaz nočního vycházení, takže mě nemuselo mrzet, že jsem to nestihl, a Báru, že je to moc často.

Před závodem jsme zvážili své schopnosti a vyšlo nám, že naší jedinou silnou disciplínou je chůze, takže volba taktiky (chodit co nejvíc a lízt co nejmíň) byla jasná. Naší strategii hrálo do karet i to, že letošní rok byly do losování nově zařazeny vzdálené, a tedy bodově cennější oblasti Tišina, Paličnick, Rudolfovo a pár věží ze sekce "Odhlehlé skály". K našemu štěstí se vylosovaly 4 věže na Paličnicku a 6 na Tišině. Rovnou jsme škrtili Kuličku na Tišině, na které nám visí pytel, a Francouzskou čapku, která kombinací převislé spáry (to by mi asi šlo, ale Bára spáry nesnáší) a plotny (to by šlo Báře, ale já jsem v tom extrémně posranej) není nic pro nás. Zbylo 8 věží po 5 bodech, to zní slibně – všechny poměrně snadno dostupné z cesty nebo aspoň tušíme, kudy k nim. Výběr místa na spaní byl taky poměrně snadný – na 70 km/h vítr se hodí mít střechu nad hlavou a ta je při trase jen jedna – bivak na Předělu (16 km, 700 m nahoru).

Párkrát během cesty nás vítr sfoukl do příkopu, ale strom na nás kupodivu nesfoukl ani jeden. Od Bílého Potoka nás většinu cesty zpozvzdálí sledovala liška a na Předělu nás čekaly další svítící oči. Přístřešek hlídá pes. Nejdřív k němu přistupujeme se staženými pŭlkama, ale brzo zjišťujeme, že pes se bojí víc nás než my jeho. Nakonec ho stačí podrbat, a ochotně se nechá překročit. Jako bonus ještě Báře hřeje nohy, a to až

do svítání, kdy začínáme balit. Další probíhající závodníky během noci vyštěkal, nás ale očividně adoptoval. Ráno dáme rychlý čaj, osvětlíme spolunocležníkům, co že to provádíme, a metelíme dál.

První výstup je Dolní kuří věž a normálka za II, pohoda. Květnová věž šla najít poměrně snadno a na výstup z náhorní strany ani nevybalujeme lano. Na skřítku vede normálka za II, do sedla a výšvihem na vrchol, ten má být navíc bez slaňáku. Už ze sedla nás malém sfoukl vítr. Zakládám frend, abysme neuletěli, a přemýšlím, jak na vtipný krok nahoru a jestli pak půjde udělat zpátky dolů. A taky jak nahoře doberu Báru. Takovéhle výšvihy na rovnováhu už začínám mít v Jizerkách celkem nacvičené, ale tady si nejsem jistý. Když bych se odrazil o trochu víc a zrovna fouknul vítr, tak dost možná přeletím celého Skřítku a přistanu až pod vyhlídkou Paličnicku. Věším první pytel. Následuje komín na Paličku. Pohodinda, až na to, že komín dneska dělá trysku a vítr v něm je brutální. Na vršku jsem dost rád za slaňák, abych neodletěl, a počítám každou vteřinu, kdy jistím a vítr mi rozpatlává nudle po brýlích. Naše slanění tentokrát připomíná spíš pouštění draka. Fuj.

Pokračujeme na Tišinu. Po mírném stoupání pod Nebeský žebřík konečně rozmrzám. Další věž v plánu je Napoleon. V průvodci má normální cesta celkem nevinně znějící popis "krátkou úzkou plotnou z náhorní strany na vrchol". K nástupu z náhorní strany lezeme asi tři metry z díry kolem Napoleona. Tam zjišťujeme, že náhorní strana se jaksi nedotýká masivu, ale že je nutné překonat onu půl metru širokou díru, ze které jsme právě vylezli. A že zmíněná plotna začíná ještě asi o metr výš. Kvalitní mecho-řasový osliz je samozřejmostí a špičatý vrcholek a absence slaňáku už jen pomyslnou třešničkou na Napoleonovi. Další fuj a další pytel. Jak nám poté někdo prozradil, tak tentokrát to byl tzv. onsight pytel – když jsme to viděli, tak jsme se rovnou otočili, a ani to nezkusili. V Jizerkách má pytláctví dlouhou tradici a my jsme jí evidentně věrní. Na Hajného vede normálka za II, klíč spočívá v neutrnutí klíčového shnilého stromku v prvním kroku. Věž grálu opodál s Normální cestou za III od pana Kauschky zněla jako výzva, ale příjemně překvapila. Krásné lezení akorát na délku lana až na vrchol a nahoře dokonce i slaňák! Naše třicítko lano stačilo i na sestup – slaňák je kus pod vrcholem a pod ním praktická police

asi dva metry nad úpatím stěny. Dvojče už známe, tak Bára vybíhá normálkou za I na vrchol a pak už sbíháme do Hejnic. U kláštera ještě stiháme zmrzlinu a dort – nejlepší je na tom kupodivu to, že můžeme aspoň 10 minut sedět.

Posledních 5 kilometrů už dost bolí. U Kozy máme v nohách za uplynulých 22 hodin 41 km a 1300 m převýšení, z toho několik kilometrů po čtyřech v jizerských svazích. Kozovo pečené koleno v nás mizí okamžitě – a tentokrát jde pouze o adekvátní doplnění energie a nikoliv obžerství. Našich 30 bodů stačilo na 11. místo z 20 dvojic, na 10. místě byla dvojka až se 40 body a vyhráli kluci ze Sokolů s neuvěřitelnými 105 body.

Dan

Moje (naše) (nejen)lezení 2021

Naše lezení není o špičkových výkonech, spíš na pohodu, nezrakvit se a užít si to.

Sezona začala hned zkraje dubna – lezením (spíš rozlézáním) v sobotu, v neděli jsme se probudili podivnými zvuky na povrchu stanu – Prachov byl zasněžen a vrstvičky sněhu sjížděly po vrchlíku stanu jako malé laviny.

K dalšímu lezení jsem se dostali až v květnu – tentokrát to bylo opačně – sobota poslední výlet na chlupatejch lyžích v Krakonošově a v neděli lezení na vyhřátém písku prachovském.

Po dalším skoro měsíci jsme si jen odskočili na Hnědé skály, které máme za barákem.

O prázdninách toho, kromě dvou příměstských ve Špindlu a jednom velkém lezeckém táboře v Bechyni, spřáteleného oddílu Namche, moc nebylo, takže jsme pokračovali v září na Prachůvku. Oprášil jsem mnou léta nelezené cesty a vzhledem k pokročilé porcelánové (nebo skleněné?) nemoci to vlastně byly moje prvovýstupy, (např. Špinavec – Vlhká cesta, Lebka – Stará cesta, apod.)

No a sezonu jsme uzavřeli nejprve na Suškách (zase ty po letech prvovýstupy), Prachově s Lájíškem a na úplný závěr – v mém případě poprvé v životě – Drátník a 4 palice.

Takže tak, těšíme se na další sezonu

Pavel a Soňa

Traverz Matterhornu a západní části hřebene Breithornu

Po loňské akci na Großglockneru jsme se letos rozhodli pokusit se zase o něco náročnějšího a navštívit Walisské Alpy. Pól se Štěpánem navrhli Matterhorn západním "Lvím" hřebenem z italské strany. Já chtěl zkusit aspoň část hřebene Monte Rosy, a tak jsme se to pokusili aspoň částečně skloubit. Konečným cílem tedy byl traverz Matterhornu a zdolání všech vrcholů dostupných z bivaku Rosi e Volante, který leží na jižním úbočí Breithornu (4 vrcholy Breithornu a vrcholy Rocci Nera, Castor a Pollux). Vyrazili jsme čtyři – já, Štěpán, Ondra a Pól, který s námi jel letos poprvé.

Startovali jsme z Jičina v sobotu 5. září odpoledne. Do Itálie jsme jeli přes Švýcarsko. Nástup z italské strany má mnoho (hlavně ekonomických) výhod, což se nám potvrdilo.

V neděli 6. září kolem jedné v noci jsme v sedle Sv. Bernarda u stejnojmenného kláštera. Zde jsme zabivakovali na pohodlném asfaltu hned u jezera a využili zdejší vyšší nadmořské výšky k aklimatizaci. Po rozednění pokračujeme dál do Itálie do horského střediska Breuil-Cervinia (cca. 2000 m n. m.). Předpověď na následující 3 dny slibovala pěkné počasí, a tak jsme jen krátce městečko prošli a začali balit výstroj a stravu na výstup. Oproti švýcarské straně tu nemají zrovna uklizeno. Kolem poledne pomalu stoupáme k chatě Duc des Abruzzes à l'Orionde (2802 m n. m.), kde jsme měli zamluvený nocleh. Cesta vede po červeně značené turistické trase přes horské louky a zbytky ledovcových morén. Po zhruba čtyřech hodinách jsme na "Orionde", jak ji Italové zkráceně nazývají.

Ještě večer jsme vystoupali asi 150 výškových metrů nad chatu prozkoumat terén. Před šestou jsme zpět na chatě, právě včas na večeři. K té je velmi tence naklepaný telecí řízek, černý jako bota. Kde je ta pověstná italská kuchyně? Pořád lepší, než to tahat na hřbetu.

Pondělí 6. září. V cca. 8:00 vyrážíme po stezce na bivak Jean-Antoine Carrel do výšky 3830 m n. m. Jdeme pomalu a na těžko, protože máme stravu na 5 dní, spacáky a plynové vařiče. Přesně tak, jak jsme si mnohokrát řekli, že už nikdy. Bivak "Carrel" je vidět brzy a také sedlo Col du Lion (3579 m n. m.), které se nachází pod ním. Před polednem jsme ve Lvím sedle. Cca. 100 m pod bivakem se nachází první dlouhé fixní lano a začíná "dlouhý šplh" – první ochutnávka toho, co nás čeká zítra. Na bivaku "Carrel" jsme ve 13:00. Výhledy odtud jsou jak z orlího hnízda. Registrujeme se u správce (je nutná rezervace předem). Zatím se rezervovalo 18 lezců, což je dobré. Kapacita je 40 lezců a za dobré podmínky je většinou hned obsazeno. Voda se tu seká na ledovci, což je zážitek. Přístup k němu je hodně exponovaný. Firn z ledovce je možné roztavit na plynu, který sem dopravuje vrtulník. Ještě je tu unikátní toaleta, odkud to padá proklatě dlouho. V 18:00 dává správce instrukce k zítřejšímu výstupu. V noci má trochu kapat, ale přes den má být jasno. K večeři si vaříme dehydrované Chilli con Carne. Delikatesa to zrovna není, ale v žaludku to snad chvíli vydrží.

Úterý 7. září. Startujeme v 5:00 mezi posledními. Převis na nástupu jsme zvládli, ale za tmy nebyla orientace jednoduchá. I tak to byla s batohem na těžko docela výzva, ale to nejhorší bylo aspoň za námi. Po rozednění je postup veselejší. Pouze jednou jsme slezli z cesty, ale naštěstí nás další dvojka navedla na hřeben. Na Lvím hřebeni je již linie jasná. Na obzoru září Mont Blanc, úžasná viditelnost. Kolem desáté přelézáme "skrytou čtyřtisícovku" Pic Tyndall (4241 m n. m.). Jsem zmrzlej na kost, goráč jsem nasadil pozdě. Bylo moc "chytrý" si ho nechat na dně batohu. Slunce je naštěstí balzám nejen na duši. Po překonání posledního sedla Col Félicité začínají nejdlejší a nejtěžší úseky jištěné fixními lany – utrpení i pro toho, kdo rád šplhá. Ve 13:15 dosahujeme vrcholového hřebínku. Zde nasazujeme mačky, hřebínek je částečně firnový a namrzlý. Jsme na italském vrcholu s křížem. Po krátké vyhlídkové pauze pokračujeme dále

na švýcarský vrchol ve výšce 4478 m n. m. Matterhorn (Monte Cervino) je v Alpách výškově č. 7. Není čas, a tak za stálého jištění slézáme k bivaku Solvay (4003 m n. m.), kde musíme přenocovat. Booklou rezervaci na Hörnly Hütte ruším, bo to už nestihneme. Nevadí, nocleh v této legendární "krabici" bude jistě zážitek. Cestou potkáváme krásnou Italku s jističem, jak míří k vrcholu. Nechápeme, co tu v tuhle dobu dělají? Na konci firnového pole (cca. 4100 m n. m.) končí fixy a začíná suchá skála. Odtud už téměř pořád slaňujeme až k bivaku Solvay a v 17:45 konečně i na jeho terasu. Myslím, že tak akorát, 13 hodin lezení mě osobně stačilo. Vodu dolujeme cepínem z plechové střechy. Ani nevím, jestli jsem něco pozřel. Bivak byl vlhký a zatuchlý, ale díky použitelné. Jinak zde není téměř nic. Naše plynové vařiče a tělesné teplo vytvořili slušný komfort na přespání. Kolem desáté dorazila Italka s týpkem. Pól jim uvolnil místo v boxu a srovnal se na poslední zbývající místo. Holka spokojená, jako by přišla do cukrárny na kávu, tu bych chtěl mít doma.

Je středa 8. září, krásný den. Ráno za svítání jsou vidět první světla čelovek. Blíží se guidové s klientama. Před sedmou raději balíme. Ani nevím, jestli jsme něco snídali, myslím, že ne. Bolí mě řepa, ale jde to. Většinou slaňujeme. Je to bezpečnější a snadněji se vyhýbáme "proti lezoucím" dvojkám. V cca. 11:00 slézáme na konec hřebene Hörnli. Traverz Matterhornu je za námi. Zadarmo to tedy nebylo, ale věci zadarmo za moc nestojí 😊. Ještě nějaký foto "po" a jde se na Radlera! Jsme na Hörnlihütte (3260 m n. m.). Něco jsme sežrali a vypili a odpo pokračujeme po modré turistické trase přes hřebínek Hirli na chatu Gandegghütte, kde se nám podařilo rezervovat ubytko. Fouká studený vítr, ale je nádherně. Celý masiv Monte Rosy s 18 čtyřtisícovkami je z Hirli jako na dlani. Snad ještě něco dáme. V cca. 16:30 jsme konečně na Gandegg Hütte (3030 m n. m.). Do večere v 18:00 je dost času, a tak se sluníme a sušíme věci, dokud svítí. Slušná večere, konečně normální "bivak".

Čtvrtek 9. září, cca. v 8:30 vyrazíme na lanovku na Trockener Steg vedoucí na Klein Matterhorn. Trochu jsme tam bloudili, ale nakonec se vezeme na nejvýše položenou stanici lanovky v Evropě. Dupat po sjezdovce by už bylo na mašli. Má se taky horšit počasí, a tak neotálíme. V 9:15 už dupeme na první vrchol masivu Monte Rosa na západní vrchol

Breithorn Occidentale (4164 m n. m.). Zde začíná nejvyšší hřebenovka v Evropě vedoucí po hranici mezi Švýcarskem a Itálií. Na ledovci necháváme batohy a pokračujeme nalehko. Na vrcholu jsme v 10:50 a pokračujeme na východ na další vrchol Breithorn Centrale (4159 m n. m.), kde jsme v 11:40. Výhledy jako z letadla. Pokračujeme ještě do místa, kde začíná skalnatý hřeben. Z této vyhlídky se vracíme pro batohy s tím, že pokračujeme po ledovci Grande Ghiacciaio di Verra po jižním úbočí Breithornů k italskému bivaku Rosi e Volante (3700 m n. m.). Další vrcholy Breithornu už chceme zdolávat jen na lehkou. Cesta vede po ledovci pod skaliskem, na kterém je bivak postaven. Z ledovce se musí přelézt na skálu, což vede přes řadu nehezkých ledovcových trhlin. Ani na skále se bez jištění neobejdeme, a tak jsme na bivaku až kolem třetí odpoledne. Je obrácený okny na jih, tedy dobře "vytopen" sluncem. Krása. Odkládáme batohy a vyrážíme po ledovci do dalšího sedla mezi dalším (východním) vrcholem Breithornu – Breithorn Orientale (4139 m n. m.) a vrcholem Breithornzwillinge (4106 m n. m.). Oba vrcholy jsou skalnaté. Cesta do sedla je komplikovaná, překonáváme několik nebezpečných trhlin. Bohužel se zhoršuje počasí, padá sněhová krupice a hřeben zatahuje mrak. Viditelnost je na p... . Zdoláváme ještě kus vrcholového skaliska, ale skála je mokrá, není nic vidět. Úplného vrcholu jsme ještě nedosáhli, ale raději otáčíme a jdeme dolů. Ledovcové trhliny na sestupu jsme raději všechny odjistili a trochu si zaskákali. Na bivak jsme dorazili „durch“.

Pátek 10. září. Pčasí je špatné, a tak se rozhodujeme ukončit operaci a dojít po ledovci zpět pod Klein Matterhorn a dále na stanici italské lanovky Plateau Rosa. Vyrážíme v 10 hodin. V totální "difuzce" byl mezi trhlinami problém najít cestu, ale nakonec na chvíli vylezl Oskar a cestu jsme našli. Ve 13:00 jsme na lanovce Plateau Rosa a vezeme se přes dva přestupy rovnou do Breuil-Cervinie k autu. V baru ve stanici Plan Maison jsme si ještě dali aperol na zdárný průběh akce. Jede se domů!

V plánu bylo sice více vrcholů, ale Matterhorn není zrovna ideální aklimatizační kopec :-). Další čtyřky hřebene Monte Rosa jsou v plánu na lyžích, nástup je jasný. Bylo to parádní.

Jarda

Víkend nonstop

2021 neveselá kovidí zima, žádná stěna, a ještě k tomu se mi připomínají záda, tak jsem se spíš flákal, než abych něco dělal, spousta práce v práci i na baráku. Lezení strašně málo, bez zimní stěny a s nejistejma zádama jsem nějak neměl morál. Ale párkrát jsem byl a bylo to spíš díky spolulezcům (Honza Haspra a Ruda Klíma). No a pak ještě proběhnul v srpnu docela povedený Stüdlgrat na Grossglockner. A už je začátek září, tutový počasí, ale noci již můžou být chladné... No, ve čtvrtek zavolá Herman: “Kájo, co takhle kajzr na víkend?” “No, asi by to šlo... máš něco vymyšlený?” “Jo, Westwand na Totenkirch a na neděli něco kratšího.” “Ok, mrknu na to a ještě potvrdím.”

Totenkirchl – Westwand (Dülfer), koukám na net a je to klasika z roku 1913 od Hanse Dülfera, “Großer Kaiser Klassiker im grössenteils festen Fels und relativ guter Absicherung.” ... hmm... “převážně” dobrá skála a “relativně” dobře zajištěné. 7-, na štandech nejty a občas něco mezi. Na stupnici posranosti “E3-” to bude asi lehčí E3, to by mělo jít, sice dlouhej nástup, k tomu 120 m nějakých trojek a pak skoro 700m lezení v 18 délkách a docela dlouhý sestup – celkový čas v průvodci 12 hodin... no téda... vyrážíme. Cestou se dozvídám, že už tam Herman 2x byl, ale nepodařilo se jim cestu najít. Západní stěna Totenkirchlu je obrovská a hodně strmá, vypadá jak kolmá. Klíčem najítí správné cesty je podle průvodce správně odbočit do stěny po 120 metrech trojek z nástupové rokle.

Od auta z Griesenalmu vycházíme ještě za tmy asi v šest, nástup je dlouhý, nejdříve vyjít na Stripsenjoch a potom převalit na druhou stranu, sestoupit pod stěnu a ještě do kopce na nástup (1:45 hod), tohle nám odsypá dobře. Pod stěnou na sebe navěsíme krámy a lezeme. 120 m a u nejasného štandu doleva, hledáme něco co připomíná popis a je to čtyřka, nějak nepospícháme, hlavně abychom to trefili, což se nakonec po nějakém slézání a minutí štandu daří. Vidíme i někoho nad sebou ve stěně... teda ty už jsou vysoko... pomyslím si. Popis sedí, úvodní tři délky jsou lehký, i nějaký směrový nýt tam je, je to ale docela rozbitý, na všechno stoupám dvakrát a na chyty furt klepu, snad to bude lepší. Směr je jasný, ale kudy přesně lézt jasné vůbec není, skála není olezená, samý volný

šutry, metr doleva a metr doprava je docela rozdíl. Postupujeme bez "blou-dění", ale jsme v takovém materiálu pomalí. Dülfer to je takové synonymum pro traverz. Přichází první šestka, trochu slézt a pak traverz doprava, hmm pěkný... Přichází prý klíčová osmá délka, kyvadlový traverz doleva a pak plotnička a přes převísek ke štandu. Volně traverz prý 7 mínus... spíš to vypadá, že 7- je převísek ke štandu a traverz volně bude "tvrdší" 7-. Pak následuje tedy nádherná 5+ délka v pěkný skále v kolmým šikmo doleva. Pak je to zas strašně rozbitý... a další kyvadlový travers a pak ještě traverz za 6+. Pak je to lehčí, ale opět trochu nejasný postup. Slunce je stále ještě vysoko, dáváme pauzu na sváču, ale už jsou tři hodiny. Pokračujeme v lezení, skála docela dobrá, zase nějaký traverzy stěnou doprava. Na úzký komínek musím sundat batoh a pověsit si ho na smyčku pod sebe, tohle všechno zdržuje. Pak se trochu zasekneme v osmekaném komínku. Kromě povzbuzujících úlev, které tedy papír nesnese, to moc nekomentujeme. Je nádherně, ale slunce se nekompromisně blíží k obzoru. Lezení je strmý, štandy v podstatě visací, tady by se moc dobře netrávila noc. Řada je na mně, nastupuji do 16. délky, a když sebou hodím, tak ji snad ještě dolezu za šera. Furt šestka, 45 metrů, bacha na "seilzug", pospíchám, беру všechno a všechno prodlužuju, daří se, štand je pod převísem v jeskyňce, tvle, tady to půjde, říkám si, samozřejmě myslím na bivak, budeme moci i sedět! Herman dolézá a už na to skoro nevidí. Sdělují mu, bivak, tady to půjde, nijak neprotestuje. No samozřejmě jsme s bivakem nepočítali, ale pro jistotu jsem si vzal superlehkou péřovku, Herman má jen šustku a mikinu, vody máme dost, sice to bylo na slunci, ale ve dvou tisících v září už žádný výpek není... a v noci už vůbec nebude. Zbývají dvě léky na vrchol, 5+ a 4+, ujišťujeme se, že lézt po tmě je úplná blbost, když to neznáme, a ještě dlouhý sestup. No a noc, co vám mám psát, romantika, dole v dáli svítí Kufstein, nahoře milion star hotel... to sice jo, ale kosa jak sviň! Pod nulou nebylo, ale ve třech cyklech dřepování a pokusů o spánek, jsem to přestál, Herman taky, ale je docela vychladlý, u mě přecejten ta péřovčička k něčemu byla. Sníme zbytek jídla a dolezeme na vršek. Ty dvě dýlky bychom asi ve tmě nedali, první docela těžká a druhá pak orientačně náročná. Jsme na vrcholu asi v půl desátý, je nádherně, už nejsme tak vychladnutí, takže zápis do gipfelbuchu a fotečky.

Začínáme sestup, je to občas slanění, slézání, pochod, důležitý je držet červený puntíky. Je to dlouhý, fungujeme jak roboti, radši zpomalit a na jistotu než zaváhání. Už jsme na pěšině, ale ještě si dovolíme malý kufřík kousek před hospodou na Stripsenjochu. V hospodě postupně rádler, kávička, gulášsupe. Úleva, pocity hrdinství... :-D Sejdeme ještě dolů k autu a okamžitě na hodinu zalehneme. Je neděle odpoledne, sbalíme krámy a vyrážíme domů. Úžasný víkend nonstop!

No abychom se vyhnuli romantickému neplánovanému bivaku, tak by to chtělo být určitě více rozlezený a tím být rychlejší v rozbitém terému a potom vstávat ještě tak o dvě hodiny dřív. Dále nevím, jestli "E3-" je mezi "E3" a "E2" nebo mezi "E3" a "E4", to je subjektivní. A klasa asi přísnější, to je taky subjektivní. Ale nakonec to všechno i přes občas vypjaté situace dobře dopadlo bez významného zaváhání a v názorové shodě ☺

Karel

Matky to taky chtěj!

Musej to prostě mít. Nejde tomu poručit... Když dávali kluci z Chinaski dohromady tyto veršičky, určitě přitom nemysleli na lezení. Jenže právě lezení matky vážně chtěj! A protože nově do kategorie "matky" spadám taky, můžu to jen a jen potvrdit. A zároveň si trochu spílat, proč jen jsem nelezla víc v době, kdy byl malý Nežerka pouze naším velkým přáním a snem.

Nyní si kladu otázku, zda se jako matka dostanu častěji do skal, zlepším-li svůj osobní time management. Obědvat se dá u kojení, pánevní dno můžu posilovat u žehlení plen a vzájemný vztah dítěte s rodičem upevňovat společným koupáním. Vždyť je to jen období! Čas určitě přinese zlepšení a lezení se opět stane pravidelnou součástí mých dnů.

Než se po porodu vydám do skal, chtěla jsem si svou sílu a obratnost vyzkoušet nanečisto doma. Dokážete si představit tu hrůzu, kterou jsem prožila, když jsem se po šestinedělí pověsila na hrazdu s tím, že jako

lezkyně jeden shyb udělám přece vždycky, a místo toho jsem tam zůstala viset jak pytel brambor. Tududum tum... Načež na mě začalo mávat a zdravit mě moje sádlo, též volně visící, na mých rukou: "Ahoj, to je dost, že sis mě všimla! Mám radost, že se konečně poznáváme!" No nic, ale- spoň že ten sedák zapnu, tedy pokud zadržím dech!

Jako novopečené matce se mi letos poštětilo jít lézt hned dvakrát. V obou případech to bylo s naším ostrovským sousedem Viktorem. Prvního ledna jsem Viktora doprovodila při jeho tradičním horezdaru Starou cestou na Kořenáče, což může potvrdit nejen vrcholová knížka, ale taky Adélka s Vítkem. Ti měli naštěstí pro nás ještě pomalejší start do skal než my, a tak si na Kořenáči zapsali pouze takový malý "horezdárek". Naše mimino měl na starost Píňáček, který sice tvrdil, že by s ním uvázaným v šátku nahoru vylezl levou zadní, ale tak říkajíc jsme se dohodli, že bude bezpečnější, když na mě moji kluci počkají dole. A já si jen říkala: "Jak na Nový rok, tak po celý rok!"

O pár dnů později zavítalo do Ostrova první sluníčko, jež vyloženě svádělo k lezení. A tak slovo dalo slovo a najednou jsme s Viktorem seděli na vršku Císaře a dělali si selfíčka. Protože studeně foukalo a protože spánek našeho synka je věc nejistá, byla pro ten den jedna vylezená Vyhlídková tak akorát.

A mohlo se jít k Viktorovi na kafe!

Cestou zpět jsme ve skalách přibrali Hobláka, za chvíli zaklepal na okýnko taky Pavel Štrobl a pak jsme si u Viktora udělali Ostrov tak, jak ho máme nejraději. V kruhu dobrých českých i německých sousedů a přátel, u krbu, mezi psy a kočkami a se sklenkou chutného nápoje v ruce.

Teď je březen, shyb už udělám a vzali mě do party holky z "Mama rockstars Tisá". Píno si zase užil pár obzvlášť zasloužených "bigdejů" na kajtu a pomalu se začíná těšit a chystat na novou sezónu.

Svět je báječný místo k narození!

Pro kamarády z LKP ostrovská zpravodajka Pavla

PRACHOVSKÁ 24

Jizerský člověk, Skalní muž, Prachovská 24. To jsou počiny, které jsme si s Vaškem slíbili spolu absolvovat a prožít. Bohužel zůstalo jen u Jizerského člověka. Další dvě akce pro mě byly zapovězené. Prozatím...

Po tom, co jsem v letech 2019 a 2020 vylezla všeho všudy kolem dvaceti cest a jinak se věnovala úplně jiným aktivitám, rok 2021 mě začal pomalu vracet do normálního života. A právě letos se do mě zakousla myšlenka účasti na Prachovské 24... a už se nepustila...

Termín byl stanovený na půlku srpna a já jsem věděla, že narozdíl od minulých let mám letos za sebou už pár lezeckých dní na Prachově, Hrubici, Suškách, v Labáku, Ostrově, Ádru a Drábkách. Letos měl být tedy TEN rok a já jsem začala shánět spolulezce.

Několik hlasů kolem mi říkalo, ať jdu s holkou. Budete jediné a bude to super, slyšela jsem. Tak jsem zkoušela... Fugaska mi odpověděla, že přece netahá. Já (s chabou představou toho, co mě čeká) jsem jí vehementně tvrdila, že to nevadí, hlavně ať jde. Nešla. Další kamarádka, tentokrát z Prahy, mě dlouho napínala. Nakonec mi asi dva týdny před závodem za sebe našla náhradu v podobě svojí kamarádky, která ale pár dní před startem taky vybuchla. Pomalu jsem začala klopit uši, když vtom mi v Tužíně přišla spásná informace od Kačky. Viděla se s Jindrou. V pětiminutovém monologu, zahrnujícím nespočet superlativů na jeho adresu, mi sdělila, že Jindra nikoho do dvojky nemá. A tak jsem někdy na začátku kýženého týdne oslovila Jindřicha, se kterým jsme si během jeho studijního pobytu ve Španělsku slíbili společné lezení na Prachově. To se přiblížilo v intenzitě, o které jsme neměli při domlouvání tušení. Jindříšek je formát. Přestože letos možná 24 vůbec jít nechtěl a přestože jezdil každý den na kole do Turnova do práce a byl unavený, kývnul mi ♥ a já jsem se pomalu mohla začít těšit a cítit mírnou nervozitu.

V pátek ráno pomalu začínám balit. Ale co všechno? Spacák, kari-matku, matroš. To je jasný. Ale kolik jídla? Netuším. Kolik vody? Vůbec netuším. Dost pro sebe a Freddieho. Náhradní baterii do čelovky – nemám. Něco tedy házím do batohu a přestávám se tím dál zaobírat. Užívám si den s Albertem do doby, než ho předávám tetičce a máváme si.

Nasedám do auta a vyrážím směr Turbáza. Vtom si uvědomuju, že během následujících 24 hodin jisto jistě všichni pojedeme žízní. Volám Jindrovi a ptám se, jakým množstvím vody oplývá on... Budím ho. Uh! Chtěl aspoň 30 minut spánku potom, co má za sebou, a před tím, co nás čeká, a já jsem mu je nedopřála. Nechtíc. Domlouváme se tedy a za chvíli už se vítáme na startu. Já se jak na trní snažím všude kolem informovat. Nevím nic. Kam půjdeme. Kde jsou povinné věže. Kde mám nechat věci, které s sebou nechci táhnout. Tady ne! Vysvětluje mi Jindra. Půjdeme kolem Mnicha, Dubnovek, nahoru k Tyburcovkám, pak zase dolů a přes Ztracenky k Bella Vistě a k Českému ráji. Tam by bylo dobrý mít věci. Sedám do auta a jedu rallye až ke vstupu do skal. Tam házím věci za klády a rychle zpět. Parkuju zrovna, když všichni účastníci vybíhají. Tak jsem to stihla! A startovní pivo našťestí taky – ještě v klidu před tímhle předstartovním chaosem.

Náš tým (posílený o dva čtyřnohé chlupáče) vyráží k Březové věži. Je překrásně. Vedro. Veliký překrásný vedro! Psi jsou blažený z toho, jak ohromnou volnost mají a já z uvědomění, že jsem urvala nejlepšího průvodce touhle akcí. Cítím, že nás čeká den plný pohody, radosti, smíchu, vůně lesa a dobrodružství.

Bereme to od Březové přes Richelku, Malého Kapucína k jižní Dubnovce. Zatím se v tahání střídáme velmi pravidelně. První sedmička vychází na Jindru – Žlábeček na Dolejší věžičku. Nahoru vybíhá bez zaváhání, a tak se přesouváme dál k Třeštíkovu, kde je zrovna u prvního kruhu Otrokářské cesty Kořas. Jindra velí – lézt bude zase on. Rajbohranu na Shakespearu. Otrokářskou mi prý rád přenechá... Po povzbudivých slovech Kořasovic týmu (Není rozhodně zadarmo. Jít do ní poprvé na 24 není asi nejlepší nápad...) jsem z cesty mírně orosená a v rozpacích. Jdu to ale zkusit. Kdyžtak se vrátím, říkám si vždycky. Případně mě Jindra určitě nějak zachrání. Pouští mě bez větších potíží, a tak pokračujeme přes Hořejší věžičku a Schlikovu vyhlídku na Všetečka. Tady se pouštím do cesty Happy hrana, když si uvědomuju, že už je vlastně tma. K tomu se konečně rozeznávají první tóny z Turbázy. Poletíme? mají naladěno a začínají hrát právě včas. Máme skvělý místo k poslechu. V tomhle soukromém lesním amfiteátru si připadám, jak kdyby hráli jenom pro nás. Stoupám krátkou

hranou vzhůru. Nahoře s úsměvem od ucha k uchu se přestávám trochu soustředit, za což mi v odpověď přichází synchronní uklouznutí obou dvou bot. Na poslední chvíli chytám slaňák. Když se vlající dívám pod sebe na zábradlí, jsem vděčná za sedřenou ruku a nohu a rychle se do slaňáku cvakám. Dobrý zjištění, říkám si... Soustředit se budeš celou dobu, holčičko.

Po svačině, poslechu pár písniček a rozpravy s mladým dobrodruhem z Německa vyrážíme k Tyburcovkám. Ty nám dávají za vyučenou! Z cest, které Jindra vybral, nás pouští jen Jižní stěna na Západní věž, a to až na třetí pokus potom, co se oba střídáme, vzájemně na sebe šlapeme, já se pod vrškem klepu strachy a k tomu všemu nás žere nekonečný množství hnusných malých mušek. Jindra tenhle nápor zvládá a usedá na vrchol. Já mám tušení, že ty šílený nálety malých útočných hmyzáků zvládnou jen velmi obtížně. V každé aspoň trochu vhodné příležitosti vypínám světlo čelovky a trochu si od nich ulevuju. Při tahání severní Hřebeňovky ty mrchy aspoň trochu vytěsňuju. Tak jako tak se nás rozhodly provázet ještě notnou část naší cesty. Přes Kadajču padáme dolů k Bezejmenné, kde potkáváme Kety s Járrou a přejeme jim dobrou noc. Je asi 1 hodina ráno, což je čas, který jsme si i my původně určili jako večerku. Sami sebe ale překvapujeme množstvím energie, kterým disponujeme v této vlahé noci. A tak si oblíkám mikinu (přeci jen mi je trochu trapně – pobíhat v noci v tílku v místech, kde jsem občas i v letních dnech zmrzlá jak rampouch) a pálíme to dál do Ztracenek. Rozmanitá východní, Čajový pavilon, Hranec, Bella Vista. Tady potkáváme Míru s Honzou. Zbavená značného množství sil málem čůráám smíchy při jejich komentáři Severozápadní hrany na Vyhlídkovou věž. Honzovi se do ní očividně nechtělo a dával nám to najevo velmi vtipnou formou, která nám zpestřila 3. hodinu ranní. Shodujeme se s Jindrou, že už to namíříme do peřin. A to doslova! Přes severní Krkavku a Jehlánek to bereme ke kládám u vstupu do skal, které mi hlídají svačinu, a nakonec úplně nepotřebný spacák s karimatkou. Čelovka už mi nějakou chvíli nesvítí vůbec, a tak se držím za Jindrou a rychle vcházíme do bezpečí jeho chaloupky. Tady mi ještě pouští LP a hraje na trubku. Klábosíme do 4 do rána...

Ráno se probouzíme a já jsem jak na trní. Nejradši bych do sebe kopl svůj ranní půllitr čaje a hned vyrazila. Nakonec se ale snídaně s Jindrou a Álou Macounovou nese v mnohem klidnějším duchu a rozebírá se postupující porod první vnučky a neteře v rodině. Alenka je v porodnici, ale miminko na sebe nechává ještě čekat. Než odejdeme do skal, musí ještě nutně proběhnout přesun jednoho kusu nábytku v domě, z čehož má Jindra evidentní radost... Pro Jindřichovy svaly je to ale jistě příjemná roz-
cvička a my už svištíme na Sloní hlavu a povinného Mouřenínka. Tam se za námi tvoří skoro fronta, a tak se moc nezdržujeme a pokračujeme dál k Mouřenínovi, na Manželské Sedátko, Pik a Styk. Na tomhle plácku se nás setkává zase několik. Mimo jiné k nám sem docházejí i Vítek s Magnuskem, které jsme doteď viděli vždycky jenom z dálky. Koukám na ně jak puk! Vypadají zmodrovaně a vůbec nemluví. Ale jedou dál jak fretky. Začínám přemýšlet, jak rychle se z tohoto zážitku oklepou:), a radši se od nich odpojujeme a míříme ke Křížkovského, na Kanape, Slavíka a do Babince. Tady se konečně dozvídáme tu šťastnou novinu, že z Jindry se právě stal novopečený strýc. Velká radost, objímáme se. Ale na Jindrovi už je trochu znát i hrůza z toho, co ho dneska ještě čeká. Nejen že má za sebou každodenní turnovské cyklovýpravy a nachází se právě uprostřed Prachovské 24. Večer bude ještě zapíjet svoji neteř! Vypadá to, že by nejradši obešel už jenom povinné věže a šel rovnou do cíle. Tady nutno zopakovat – Jindra je to formát! Když vidí, že já bych ráda ještě lezla, šponuje svoje síly a jedeme dál na Konvalinkovou věž. Museli jsme se zase párkrát vystřídat, abychom dobyli vrchol. Už jsme celí upocení a špinaví. Nakonec nás hrana pouští a pokračujeme na Babinského, komín na Zdeniny věže, Mecháčka a povinnou Mršku. Tady vidíme rychlost Vítko a Magnuska, které opět mjíme. Vůbec se s tím nepárou. My už ale stoupáme zase do centra. Já mám chůze plný brejle a poněkolkáté upozorňuju Jindru, že jestli budeme muset do Lahole běžet, tak po cestě zdechnu. Hecuju ho, ať vybojujeme co nejvíc věží, které jsou kousek od sebe. Já už totiž skoro nemůžu chodit. Jindra je zase daleko víc v pohodě s chůzí než s lezením. Hradecká je povinná, ta je jasná. Daří se mi ale zapůsobit a bereme to ještě přes Strážní a všechny Bertovky. A teď už jen ten Bonbónek v Laholi. Běžet naštěstí úplně nemusíme, i když vycházkové

tempo to taky není. Poslední cestu tahá Jindra, za což jsem moc ráda. Já už mám dost. Poslední výhled, poslední pozdrav na vrcholu věže. Poslední slanění a už spěcháme na Turbázu. Na pivo. Odevzdat soupis cest. Sednout si. Poslechnout si zážitky ostatních účastníků. Vychutnat si pocit, že jsme to zvládli. Ve zdraví a dobré náladě.

Jindra moc dlouho nečeká a jede domů připravit se na další tah, a tak se loučíme a já mu děkuju za tu intenzivní krásu, kterou jsme spolu za celý den prožili. Budu si ji pamatovat!

Ani já nemůžu počkat do vyhlášení – jedu si vyzvednout synka. Na každý pád jsem ale blažená. Byl to nezapomenutelný vstup do téhle soutěže. Loučím se se všemi účastníky, volám na Freddieho a nasedám do auta prosycená radostí a nadějí, že to nebylo naposledy, kdy jsem mohla být součástí téhle báječné akce.

Adéla

ŠPATNÝ SPOJ

Psal se den 27. 5. 2021. kdy jsem Karlově ségře Jitce odeslal hlasovou zprávu, kde bylo řečeno: "Tak co Kárl kdy už něco podnikneme?" Zde nejspíš začaly trable s naší cestou spojené. 1. 6. Se s Karlem loučíme na Doupeti, že něco v co nejbližší době podnikneme. Bohužel ani jeden neví kdy, natož kam. Celý den kontrolujeme, jestli se evropské předpovědi počasí náhodou nezlepší, protože známý paradox je jasný. "Jsi v práci. Je krásně a teplo. Máš volno. Padají hovna s hákama." Celé toto dilema ohledně volby, jestli do Jury, Alp, Jizerek nebo Tater opět rozhodla hlasovka, kde Karel hlásí: "No co, případně zmoknem jak dementi." Jak si člověk sedí doma na pohůdku, budík na desinu, protože dál už to spát nejde, snídaně, co máš rád. #noinstantfood, tak tenhle nápad zní jako sen. Chcane ráno mě do Tater úplně neláká, ale předpověď zní jasně. Úterý fajn, středa se uvidí a čtvrtek nakokot. Takže se do IDOSu zadává trasa Jičín-Poprad. Aaaa kurva, poslední vlak za hodinu, ale to mi nedošlo, že Karl má dlouhý sraní, tudíž se sbalit a odjet nestíhá. Zabalili jsme se a že autem

musíme do Pardubek. Na nádraží paní v pokladně říká: "Vážně myslíte že stihnete ten vlak?" Jsem řekl, to je jasný. Letíme na nástupiště, odkud má vlak jet. A stíhame to tak krásně, že bychom si stihli ještě před odjezdem namazat chleba s paštikou. Plácání po ramenou a fráze dobrá práce nechyběly. A jedem. Kupejdo pro nás sdíleno s jedním random borcem si začínáme užívat sundanejma pohorkama a hrou karet. Karlova hláška "tohle vypadá jako připravený výlet" mě nutí pouze přitakat. Náhle nás vyruší paní průvodčí klasickou větičkou: "Lístky prosím". To je jasné věc, ty máme. Když tu náhle paní průvodčí: "Kluci vy jedete ale do Puhova, a ne do Luhačovic." Nejdřív jsem si říkal, co to mele za hovadiny. Tak ten vlak jede přes Luhačovice do Puhova na Slovensko ne. Ale opak byl pravdou. Celý problém byl vyřešen tím, že nás náš správný vlak nepředjel, protože měl taky zpoždění jak my v palicích, stačilo jen krásně v České Třebové přisednout na náš vlak. Z Popradu nás čekala električka až do stanice Vyšné Hágy. Ze stanice to byly nějaké 2 km do našeho bivaku. Bivak byl fajny přístřešek, kde jsme dali číňáka, čajik a šli spát. V 4.45 jsme vstali, dali snídani a vydali se vstříc našemu vrcholu. Cesta byla zarostlá kapradím, ostružinami a klečí. Prvních pár tunelů z těchto porostů by nevadilo, ale po chvílce zjišťujeme, že to je pěkně naprd. Mokrý batoh, mokré gatě, mokré boty, mokré vše. Naštěstí poslední kilometr je na sluníčku a vše nám usychá. U Batizovského plesa nacházíme luxusní útulek, kde necháváme přebytečné věci a mastíme k nástupu. Po cestě konzultujeme a bohužel se i shodujeme na tom, kde je náš nástup. Topo na první dvě délky sedí, ale dál bohužel už se blbě orientuje, je špatně vidět do stěny, ale cca by to sedělo. Už v druhé délce lezeme klasou trochu jiné věci, než by měly být v popisu, ale z předchozích zkušenosti víme, jak je Tatranská klasa tvrdá, hledáme další sjízdný lezecký terén. Najednou těžká dýlka jak prase, za zády to vypadá na blížící se déšť a trudomyslnost na cestě do našich hlav. Tak nějak už tušíme, že jsme blbě, že přijde déšť, že zmoknem, že máme hlad, že je to daleko. Nicméně Karel to začne solit co nejrovnější linií směrem hore. Cesta nám přichystala opravdové lahůdky, hladký mokrý kout, rajbasy, 20m položený sokolík, vzdušný traverz jak na Suškách, když se leze hřeben po srsti, a hodně dlouhé suťoviště se skalními prahy. Po dolezení na hřeben se konečně orientujeme, začali jsme

lízt na jiný vrchol... a to Kotlový štít. Hromy z údolí nám nezní zrovna vábivě, tudíž možnost se vydat na vysněný vrchol Gerlachu padá. Říkame si, že na sestupu nás potká už jen déšť, kamzík a stavba sněhuláčka. Sestup je pěkně peprný. Tam, kde bych normálně řekl "Slaňujem", nám hlavy jenom říkají "Dělej pičo, nezdržuj se, jinak budou lítat kameny". Bouřka, která vypadala, že přijde, se naštěstí udobřuje do stavu "jenom déšť" a my mohli vesele po cestě zmoknout, uschnout, zmoknout, uschnout. Na sestupu jsme obhlédli stěnu Gerlachu, kde jsme plánovali lízt. A to topo už dokonce sedělo líp. Sešli jsme do našeho bivi a byli šťastni. Vykoupali jsme se, došli na záchod a snědli vrcholovou sváču. Chtěli jsme si něco uvařit, ale suroviny byly natvrdo dány: bulgur, olivy a rajský protlak. Nic víc jsem doma nenabral anebo nestihl nabrat. Těšili jsme se, jak se nadlábnem, ale dobré ingredience ještě neznamenají dobré jídlo. Karel to do sebe soukal asi hodinu. Předpověď na noc ukazuje déšť. V našem bivaku je ale chráněné místo na jednoho Jindru nebo 3/2 Karla. Prostě málo, ale je to jediné místo, kde vypadá, že nebude pršet. Příbytek jsme tedy ještě rozšířili o kamennou zídku a střechu z pláštěnky a termofólie. Na noc jsem si teda připravil leháro venku pod naší střechou. Ve 4 ráno bouřka, a když začaly padat kameny, které měly upevnit pláštěnku, vedle mé hlavy, jsem si řekl, že jdu dovnitř za Karlosem, a nakonec jsme se vměstnali tip ťop. Večer proběhlo ještě pár stavebních úprav, protože nám trochu teklo do domu, ale jinak *****(5) hvězd. Ráno zase chcanec, tak jsme budička zamačkli a pospali. Předpověď se k našemu neštěstí ještě zhoršuje, a tak se rozhodujeme jet už ve středu domašov. Cesta vláčkem z Tater už pro mě v sobě skrývá ducha historie. Minulý rok borec začal o tom, jak jsme se rozdělili se Slovenskem a teď jezdíme do Tater, nazval mě starou moravskou Liškou a ptal se, co kalíme za chlasy. Tentokrát jiný slovenský bača spúšťá, že by se starší české obyvatelstvo chtělo ke Slovensku zase připojit a že referendum tehda nebylo a že nedostal peníze za pozemek, když mu umřela žena a komouši řekli, že bez jejího podpisu majetek nedostane, potom se rozhovořil o historii komunismu a pak nás konečně přestup na jiný vláček vysvobodil z této přednášky. Po přestupu do vlaku směr Pardubice lupneme pár plzínek v jídelním voze, prohodíme pár slov s reprezentanty v triatlonu, a Mekáček na konec považujeme již za tradici.

Každopádně se těším, až si zase někdy nabídnu nějaký ten dračí rychlo vejlet do hor.

Celé toto putování s Karlem do Tater o letních prázdninách završil výlet číslo 2, kdy jsme přiletěli jako vždy na poslední chvíli na jičínské nádraží. Vletíme do vlaku jak ptáčci jarabáčci a ještě pohodka, lahoda, 10 minut čekáme, než se rozjedem. Po rozjezdu slyším, že následující stanice jest Staré Místo. Kurva, Karle, nekoukej na mě tak. To jsem posral, no. Místo toho, abychom hned vystoupili, hledáme další spoj z Nymburka a tam nam nám to psalo, že to jede, a tak jedeme dál. Snažíme se sehnat jizdenku, jenže to není z nějakého neznámého důvodu možno, tak se snažím dalších 30 minut, a když nic tak, že zavolám na ČD: "Vlak vyprodán, pánové." Takže jsme dojeli... V Nymburku jsme dali večeri připravenou do Tater, pífko v plechu, vychcali se na koleje, a sedíce a koukajíce na perón čekali až se ten vlak, z kterého jsme vystoupili, zase za 20 minut vrati a my do něho celý žhavý nastoupíme a pojedeme zpět domů. Nejlepší bylo, když náš mistr strojvedoucí znovu vidí a říká: "No kluci, vy jedete asi jinej směr, to bude na Prahu ze 3. perónu a má zpoždění, tak jděte tam." My však, že to nee, to fakt nee, že jedem s nim :D A pověděli mu náš příběh. Dopili piva, sedli na mašinu zpět a v JC se vydali na legendární FCU bouldrovku, kde si to tatranský dobrodružství vynahradili se vším všudy. Konec hlášení!

Karlos

Ostrov 2021

Dvanáctého července vystupujeme z vlaku na děčínském nádraží. Je bezbariérový, kola se nám proto vyndávají ladně a nemusí nás div ne pozabíjet, jako jindy když jsme museli jejich váhu i s bagáží udržet na strmých schodech rychlíkového vagonu. Poučení loňským rokem nemáme s sebou žádné jídlo ani pití, jen dost peněz, abychom v Tisé a u Pína mohli rozhazovat za pivo a mňamky. Do skal totiž skoro žádné jídlo nepotřebujeme, tak daleko jsme se dostali, a alkohol, nějak jsme si zvykli, že se to dá

vydržet, si necháváme na potom. Stačí voda, káva a vaříč. Ovšem to předbímám.

Jeden na stráži u bicyklů, druhý v krámě, a opačně, nakupujeme nezbytný pohon na večer a na zanedbatelné svačiny, nasedáme na kola a vyrážíme vstříc Ostrovu. Petr "Petishe" to nezná, já jen z auta, ale přesto se už za hokynářstvím děším, jaký bude kopec nahoru přes Jalůvčí! "Aspoň sedm kiláků do kopce! A pěkně hnusnýho!" sýčkoval jsem. "To nebude tak hrozný," na to Petr, aniž by hnul brvou. Pro někoho to hrozný nebylo, já trpěl. Naštěstí hned U Zlaté lípy jsme kopec nařídili obědem v restauraci, která nám před léty zachránila život, protože v ní brali kartu a my se mohli po třech dnech blbnutí v ostrovských lesích prvně pořádně najíst. "Špagety byly dobrý, ale za 300 bych si udělal taky takový a měl bych jich i víc," zhodnotil dnešní oběd Petr. Já o své řepě se salátem a kozím sýrem za 260 mlčel. "Ále," řekli jsme si nakonec, "je to naše dovolená, tak si dovolíme!" (A taky jsme si během necelých čtyř dnů dovolili!) Jen co jsme zdolali poslední metry nepřetržitého stoupání a kopec se začal jen vlnit, zavelel jsem k odpočinku u prvního turistického sezení a uvařili jsme kávu ze zásob (v restauraci jsme si už nechtěli dovolit). Po odpočinku se cesta na kole, s lezeckým báglem na zádech, dala už vydržet a po necelých 20 kilometrech (bráno od vlaku) jsme dorazili na okraj Tisé, naší první plánované lezecké zastávky. Pod Velkými stěnami jsme projeli k naší oblíbené skále Pevnosti,

Za rozlezovou cestu, po dalším kafíčku, jsme vybrali pro mě hvězdičkové Aksovo chomout, pak jsme zvolili Dárek rekreantům. Následně jsem si dodal odvahy do cesty, na kterou jsem již několikrát koukal a nikdy jsem se nehecnul, Dětský den. Cesta má 3 samostatné kruhy a 4. společný s Dárkem. K němu se má jít po levé hraně východní stěnky, tam mi to však přišlo moc jednoduchý, a tak jsem to vzal od třetího na druhou stranu doprava k oblému výšvihu přes dvě lišty, který šel do solivého balkonu, který mě dovedl zase zpět k levé hraně přímo ke kruhu. Vypečené to bylo, ale asi mi to sedlo a mám další hvězdičkovou cestu. Dětským dnem jsem si splnil povinnou novou cestu denně a vyzval jsem Petra na další hvězdičkovku s jedním kruhem na 20 m, a to Žabí cestu na Kostelní stěnu. Už jsem ji před lety lezl s Vaškem a dost jsem si její zdolání považoval, bylo

to tady moje první VIIb na prvním. Dnes si říkám, že je ta cesta v dolní části odvážná, že jsem byl tehdy nějaký dobřej (i když s tím rozdílem, že teď nemám naděláno v kalhotách a lezení si užívám), ale taky že je moc pěkná. Stěnové lezení zakončené v horní třetině příjemnou spárkou.

Tím náš první den lezecky skončil, vzali jsme kola a sešustili do hotelu Pod Císařem. Stroje jsme zaparkovali do garáže, vzali si klíčky od pokoje, oblékli se svátečně (Petr si vzal jiné ponožky a já tričko) a sedli na terase k pivu. Netrvalo dlouho a koho nevidíme. “Ahoj, dlouho jsme se neviděli,” vítám Rudu, “sedni si k nám.” Ruda s úsměvem přisedá, řka, že je tu s Písečáky a že teď zase odejde, a že zase přijde. A přišel. Jaké to bylo milé setkání. Tři hodiny jsme u piva probírali život a nakonec jsme se domluvili, že si spolu dopoledne, než Ruda bude muset odjet, zalezeme. Dohodli jsme sraz na devátou na stejném místě, jako teď sedíme, a rozloučili se. Hned jak Ruda odešel, vysvětlil jsem Petrovi, proč jsem říkal, že jsme se dlouho neviděli.

Je o dva týdny méně, zábava na Výročce LKP pomalu končí, je něco přes jednu po půlnoci. “Je tady nějaký lezec, co půjde se mnou ráno do skal?” zvolá mezi lidmi Ruda. Já – Já půjdu, taky jsem ráno chtěl, ale nikdo nechtěl. Ruda – Teď máš mě. Tak v kolik? Já – V šest! Ruda – Domluveno! Na parkáči v šest. Budík nastavený na za pět šest mě budí, nechce se mi, nechce, ale to už známý hlas volá do ticha rána: “Tak kde je ten lezec, co má jít se mnou lízt?” A já jen z auta pípnu: “Už jdu.” Omytí obličeje u sklípku a hurá. Ještě nikdy, protože 24 jsem zatím nelezl, a v horách kromě Jizerek a Lužek vůbec ne, jsem nebyl ve skalách tak brzy. Ta atmosféra klidné ospalosti propojená s čerstvou vůní rána se snad ani nedá popsat. Sice jsme v sobě s Rudou cítili včerejší večer, ale dvě cesty jsme zdolali i pokecali na vrcholu Mnicha, ač jsem úplně na začátku stihl pověsit pytel ve Staré cestě na Malého Kapucína (Pak jsem ho na podzim sundal, ale cestu jsem pro sebe překlasifikoval z V na VIIb.). V devět už jsme pili kafe na Turbázi s probudivším se Bambim.

Teď však je ráno nikoli na Prachově, ale v Ostrově, snídaně je za námi, i ranní pivko a Ruda nikde. “Aby se mu něco nestalo,” strachoval se Petr. “Vid’,” přidal jsem se. Obavy jsme však hodili stranou, v hospodě jsme u holek nechali pro Rudu vzkaz a vydali se testovat nového

názorného fotografického změkčeného průvodce na Nebeské stěny. Akorát jsme dopili kakafe a já si v úkrytu ulehčil, když se k nám přidal Ruda. Hned po pozdravu přidal: “Hoši, moc jsem vám večer nevěřil, že vstanete, tak jsem si trochu přispal.” Za trest jsme Rudu vzali do krátké čtyřkové plotny na rozlez a pak (Ač říkal, že bude lízt maximálně VI.) jsme ho pozvali do Neznámé cesty na Velkou Nebeskou a do Kristových let na Malou. Ruda obě sedmy vylétl jako drak, sic jsme si všichni na vrcholu poslední posteskli, jak byl spodek mokrá. Pak se s námi rozloučil se slovy, že o víkendu tu bude zas. Osaměli jsme, a tak jsme uvařili kafe a na Nebeských jsme přidali na Přepadlý blok 4. cestu, pro nás dnes 3. zcela novou – Západní spáru. Moc pěkná věc, která má (aspoň podle mých soudů) jedinou slabinu jako mnoho jiných ostrovských cest, je nejtěžší pod kruhem. Ale na druhou stranu se dá krásně odjistit po vlastním, takže ji mohu vřele doporučit. Odtud jsme se přesunuli do Komářího údolí na Jepici, kde jsme s Petrem měli resty. Když jsem zajuchal po zdolání převísku cesty Žádné turbo, vyhecoval jsem Petra, aby si i on odpytlil Hračky, nebo facky (původně za VI, v německém průvodci za VIIb), a pak jsem následně prožíval i jeho radost, kterou utrpěl po vyhraném boji kolem druhého. Odpoledne se však už chýlilo k večeru a my mazali zpět do vsi, protože jsme měli zamluvenou saunu. Cha, jaká to změna. Z bivaku u Polednice, přes chatku v kempu do pokoje nad hospodou a do sauny. No, nemládeme. U piva po sauně jsem navrhl zdolat s čelovkami Císaře. Protože Petr není žádný kazisvět, kývl na to, a tak jsme se vydali tentokrát i s pivem v zásobě ke skále. Když jsme se však ocitli u její náhorky a začali vypakovávat batohy, obloha se začala barvit do fialova až bíločerna, což nevěstilo nic dobrého. Přidal se vítr, a proto jsme se rozhodli: Jdeme zpět. Jak dobře jsme udělali, jsme záhy poznali. Les začaly bombardovat kapky, které neměly daleko k malým pinpongáčům. My se mokrým haluzím prodírali dál a dál zpět k silnici nad kempem, ke kterému jsme docházeli po kotníky ponořeni v potoce, který teď stékal místo dopravní komunikace dolů k bazénu před hospodou. V pokoji jsme se převlékli a šli se pro změnu zamokřit zase uvnitř těla. “Achjo, vypadá to bledě,” malovali jsme lezecké čerty. “Neboj, půjdeme do Rájce, tam bude sucho, už nás dvakrát zachránil.” A doopravdy – zachránil nás do třetice. Ráno jsme se Železnou cestou a

navazujícími turistickými a kančími stezkami dopídili na plácek mezi Pilátem a Hlásným. Po rozlezení jsem vyslal Petra do Krátké hrany na Hlásného, kterou jsem kdysi dobyl (po dvou pytlech na tu samou věž) s Bambim. Když jsem ji teď za Petrem dolézal, gratuloval jsme mu a sobě jsem nadával, že jsem ho poslal do takového šitu. Nad kruhem totiž hrozí dost nepěkný pád, kde byste chytili pendl, a kdoví, kde byste se omlátili. Sám jsem si pak za odměnu (nebo za trest) dal za úkol odpytlit cestu Osobní strážce od Němců, kterou oklasifikovali jako VIIb. Po bitce se cvakáním a jedním pádu do kruhu se zadařilo a mohl jsem slavit sundání sedmiletého pytle. Cestu jsem si však oklasifikoval za VIIc/VIII. Proto není divu, že jsem ji v roce 2014 nevylezl. Pak jsme ještě cosi vylezli (např. pro mě novou pětkovou spáru na masiv u Piláta) a pěšky jsme se vydali zpět k “domovu”. V Tisé jsme už byli hladoví jako vlci, a proto jsme se těšili na Refugio, které nás ovšem zklamalo výpadkem elektrického proudu. Nenajedení a unavení jsme tedy došli Pod Císaře, kde jsme se nasýtili pivem a něčím, co se i žvýká.

Večer jsme na terase hospody ukončili jako poslední, a tak jsme nemohli vyzkoušet, jaké to je, když chcete usnout a někdo z hospody vám až do noci huláká pod oknem.

Přestože večer zase došlo, ráno jsme zkusmo zašli k Obrovi, co kdyby. Nakonec jsem se přemluvil a vylezli jsme Jihovýchodní cestu, která je sice pěkná, ale i na podruhé se mi vlastně nelíbila, protože se v ní asi neumím srovnat.

Sedmnáctou cestou jsme tak patnáctého července ukončili ostrovskou dovolenou, došli pro kola a přes Refugio (Konečně!) jsme to vzali do Děčína na vlak do Liberce.

Milouš

